

© Editura Școala Ardeleană
Cluj-Napoca, str. Mecanicilor nr. 48
Redacția: tel 0364-117.252; 0728.084.801
e-mail: office@scoalaardeleanacluj.ro,
redactie@scoalaardeleanacluj.ro
Difuzare: tel/fax 0364-117.246; 0728.084.803
e-mail: difuzare@scoalaardeleanacluj.ro, esadifuzare@gmail.com
www.scoalaardeleanacluj.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DORIAN, GELLU

Cealaltă viață / Gellu Dorian. - Cluj-Napoca : Editura Școala Ardeleană, 2018

ISBN 978-606-797-308-2

821.135.1

Imagine coperta I: Gelu Costea, *Arborele vieții*, 2016

Editor: Vasile George Dâncu

Copertă și tehnoredactare: Alexandra Mureșan

GELLU DORIAN

Cealaltă viață

Cluj-Napoca, 2018

Cuprins

Pustia (în fața oglinzii)	5
Trupul și celălalt	7
Linistea	9
Trezirea	10
Nu țipă nimeni în urechile mele	12
În fața oglinzilor	13
Locul nenumit	14
Ea se strecoară în sângele tău	16
Cînd mi s-a spus că am inimă	18
Cînd sufletul îmi era cît un fir de nisip	19
Cînd trupul îmi era o bucată de catifea roșie	21
Îmi trag mîinile de pe față	23
Trupul meu liniștit	25
Gata	27
Toată viața alergî după fericire	31
Cuibul	34
Toți se joacă cu trupul meu	36
Cînd trupul devine pustiu	40
Beatitudine	42
Celălalt vine din cealaltă parte	43
Am fost odată foarte singur	45
Genunchii mei cad în genunchii mei	48
Boala de moarte	51
*** (Ce greu este să mori în celălalt)	53

*** (Lumina stă în oase de la naștere).....	55
*** (Azi e duminică)	56
*** (Nu știi nimic).....	58
*** (Așa se întâmplă)	60
*** (Cînd mor pe furiș toate celulele tale)	62

(Ochii se fac bărci pe apele pe care plutești).....	63
*** (Atît de departe)	65
*** (Ce este în fața mea nu este fața mea)	67
*** (N-o poți vedea niciodată)	68

(De mult nu ne-am privit atît de mult în ochi)	70
*** (Ce liniște e aici)	72
*** (Următoarea noapte va fi nesfîrșită).....	74
*** (Niciodată însă nu se întâmplă).....	75
*** (Cei care n-au avut).....	76
*** (Vestea este un alt chip al tău)	77

(Numele tău va alerga prin lume odată cu ei)	79
*** (Lumea nu este un așternut în care să dormi liniștit)	80
*** (Acum lumea este aici cu tine).....	81
*** (Absența ta nu este o altă înfățișare a ta).....	83
Insomniile	85
Din urmă.....	87
Ochiul stins	88
Toți vin și habar n-au	90

Viața asta nu este mai bună decît o femeie	92
Cu ochii pironiți în vitrine	93
Pe marginea patului	94
Cînd mă trezesc	95
Frig	97
Ochii	98
Acolo	99
Dincolo	100
Toate resturile	101
Dus de mîină	103
Firul de praf	105
Rătăcind	106
Noapte continuă	107
Femeia	108
Trupul	110
La naștere	111
Din prima clipă	113
Risipa	115
Fuga de acasă	117
Sunt obosit	119
Nimic nu e de vînzare	121
Am iubit	123
Sunt foarte fericit	126
Mîhnirea	128
Sunt liber	130
Cînd vorbesc despre moarte	132
Am tăcut mai tot timpul	134

De la o vreme.....	136
Dacă.....	138
Nod de cravată.....	140
Adorm în brațele ei	142
Nu va fi nici în martie	144
Cît mai departe de ea	147
Nici iarna nu este bine să mori.....	149
Nici azi nu e bine.....	151
Ce faci în trupul meu.....	153
Din pat.....	155
Cum ar fi mai bine.....	157
Viața.....	159
Sapă în trupul meu.....	161
De o mie de ori pe secundă.....	163
Ziua de mîine	165
Pe peretele din față	167
Un milion de ochi.....	169
Viața așa cum este	170
Noaptea	172
Al optulea cerc.....	173
Un șuvoi de zile noroioase.....	174
Oglinda	175
Nu e nimic din ce e	176
Pe la ora douăsprezece	178
Acum pot privi o femeie frumoasă	180
Cînd sunt fericit.....	182
Cămașa.....	184

Viața nu este paradisul visat.....	186
Din cînd în cînd	188
Nu mai aștept nimic.....	189
De cum m-am născut	191
Nu mai pot scrie despre ea.....	193
Pustia (în spatele oglinzii)	195

Linistea

Cînd speli rufele altui trup,
 norii par cîrpe în mîna bucătăreselor,
 pe care le storc odată pe an
 cînd se fac sloiuri de gheață-n ferestre,
 cînd morții se răsucesc în mormînt ca-n somn pruncii
 care caută ȋȋta
 sfîrtecată de mîna bărbatului beat –

pielea mea pusă la zvîntat pe trupul femeilor care
 m-au părăsit
 nu se mai face buburuze,
 cearșaf boȋit pe un pat din care nu se mai trezește
 nimeni,

nici sîngele meu n-o mai îmbujorează,
 stă în vene ca uleiul în candelă neaprinse,
 spovedanii uitate în ȋeasta popilor avari,
 glăsuite încet la judecata de dinaintea celei de apoi –

liniștea nu mai este zgomotul ce colcăie într-o
 pernă dospită,
 pusă la uscat pe garduri de spini –

pielea mea e a altui trup necunoscut –
 gros ca un aluat gata de copt stă
 sîngele-n vene,
 ȋl bea femeia altei vieȋi în cîrciuma ei veșnic deschisă,
 i-i sete mereu.

Trezirea

Ne privim ochi în ochi prin oglinda în care geme
cealaltă viață,

celălalt pare liniștit,
sub genele lui nu sunt eu,
sub genele mele stă el, orb, cârțiță prin aerul sec –

număr pînă la trei,
număr pînă la o mie,
număr la nesfîrșit,
nimic nu se mai întîmplă,
afară bat în acoperișuri ceruri multiple
ca între palme aerul făcut franjuri,
pe patul întins se fac riduri, presiunea tavanului
taie vidul

din care mușc numai eu,
celălalt mimează doar gustul amar
al următoarei secunde:

fă ochii mari –

ochii mei mari se cufundă în ochii mei mari –

pot privi o dată,
pot privi de trei ori,
pot privi de o mie de ori,
pot privi pînă unde nu se mai vede nimic
ca într-o carceră deținutul al cărui cer

i se termină în suflet,
acolo bat mii de tobe, afară nu se aude nimic,
afară e liniște,
iar în liniște nu se vede nici aerul gol dintre pleoape,
nici paravanul de sticlă după care îmi place
să mă ascund –

cînd eram mic îmi era la îndemînă să mă arunc
în cer ca într-o vizuină
din care ieșeam bătrîn, furios ca un fumător la capătul
ultimei țigări –

ești unde sunt eu acum unde eram eu atunci –

pot întreba mereu,
pot pune o mie de întrebări,
pot pune trei întrebări,
pot pune ultima întrebare,
pot sparge oglinda din care să dispar,
dar nu e nimeni aici,
dincolo nu e nimeni,
în ochi, zorii de zi,
răsăritul înghițit de apus –

tac,
printre cioburi, irișii ochilor
din care mă recompun.

Nu țipă nimeni în urechile mele

Ochii, cascade adânci în albumele pline de fotografii
din care ies aripi pe care
nu le-a văzut nimeni –

toate lucrurile plutesc peste mine,
îngeri n-am văzut niciodată,
nu văd nici acum –

nu țipă nimeni,
nimic nu se mai aude,
nimic nu se mai vede,
șiruri lungi de oameni obosiți se așază în trupul meu
rămas singur

în lumea din care toți fug
să se regăsească într-o viață care nu-i va trăi.

În fața oglinzilor

Din acea lume răsare chipul pe care-l văd,
fața devine icoană la care se închină cei care
cred în fața pe care n-o pot atinge,
nu ajung niciodată pînă la capăt, plutesc așa la nesfîrșit –

cînd este liniște, pe umerii lor stă cerul,
așa cum se întîmplă cînd te trezești,
te privești în ochi și nu mai știi cine ești –

nu cred ce se spune despre acel loc,
cine vrea să-l vadă, ochi peste ochi, se uită în el,
tace și astfel bănuiește ceea ce poate fi
pe mai departe –

la fel de bine, ca nicăieri, la fel de rău, ca peste tot.

Locul nenumit

Nu te interesează cîtuși de puțin cerul,
casa plină de icoane,
cuibul plin cu ouă de păsări-înger,
îți pierzi ochii printre aripi
pînă ce privirea se face goală ca un cuib părăsit –

în fiecare gest din afara ta
intri ca într-o casă în care lumea te privește
și nu te vede,

nu exiști,
cui i-ar păsa de oul din care nu va zbura nici o pasăre
care va adăsta pe turla bisericii în care crucile adună
sub stern

singura speranță a omului
care toată viața n-a făcut nimic decît să se roage pentru
o altă viață
pe care nu o va trăi –

apoi vezi cerul printre frunze,
plin de viața pe care nimeni n-o ia în seamă,
din ochii tăi zboară mii de îngeri care nu se vor întoarce
de unde au plecat,
pentru că întoarcerea lor este acolo unde ajung,
așa cum faci tu după ce rămâi gol pe dinăuntru
ca paharele din care cei însetați au băut toată viața –

îți spui:
și mie mi-a fost sete și am băut
și, după atîta viață, încă mi-e sete...

Ea se strecoară în sîngele tău

În sîngele tău

i se face loc altui om cu care nu vei mai putea sta
de vorbă

atît de liniștit ca pînă acum, așa cum făceai
cu tine în casa plină de vorbe ca firele de praf
pe care le ștergeai de pe buzele uscate ale femeii
din gînd,

grămăjoare adunate pe coli de hîrtie
peste care trecea mîna ca o altă femeie căreia nu-i mai
dădeai importanță,

ostenită în fața oglinzii în care nu mai apărea
cealaltă, rămasă într-o fotografie
după cămașa ruptă în coate de atîta rezemare pe mesele
la care tăcerea umplea tăcerea
pe care tu o umpleai,
nu pentru că era bine,
nici pentru că era rău,
nu era de fapt nici într-un fel,
cum este cînd iernile se copiază una pe alta
și te lasă singur în trupul tău plin de nimicuri de care
nu te poți debarasa –

ochi plin de lume plecată cu ochi gol de lume de care
nu mai aveai nevoie –

cînd în sufletul tău vin toți să se rezeme,
găsesc pereții scorojiți,
casă cu ferestre închise de după care culoarea rece
te străpunge și tu gemi de durere,
aproape că rîzi,
cei de lîngă tine cred că au în față un manechin
cu care nu vor să-și răcească gura,
vorbele lor cad ca alunele din gura verighetelor,
mătura le aruncă afară,
afară nu se mai aude nimic,
ca acum o mie de ani cînd stăteai cocoțat într-o sulică
și cîntai fericit fără să știi că ești mort,
acolo ești fără să știi că ești viu,
simți cum sîngele tău se face nisip pe care nu-l simți
decît între dinții scrîșnind
după ultima sorbitură de aer...

Cînd mi s-a spus că am inimă

Cînd mi s-a spus că am inimă, inima mea arăta
ca o cupă

din care toți beau, fiecare pe la masa lui,
unii mi-o storceau pînă la ultima picătură de sînge,
alții adăugau apă, dar sîngele apă nu se face vin,
inima mea, ulcior,
mii și mii de mîini o duceau la guri însetate,
numai gura mea se usca,
de pe ea își luau zborul stoluri de păsări care inundau
cerul

care îmi umplea inima,
așa cum fac femeile în strănă cînd toarnă
paus după paus

în venele lui Iisus, în timp ce inima lui se umple
și toți din biserică beau
și mă uită întins pe o masă,

cînd mi s-a spus că nu mai am inimă,
inima mea era deja cupa aceea goală
pe care toți o aruncă, o fac țandări
și, pînă să o adun la loc, sîngele mi se usucă în vene,
rîuri secate fără pești,
cîrciumi goale și triste, în care nimeni nu intră,
nimeni nu iese, nimeni nu cîntă,
încît Dumnezeu se veselește în altă parte...

Cînd sufletul îmi era cît un fir de nisip

Cînd sufletul îmi era cît un fir de nisip,
părea cît o stîncă

pe care toți se urcau,
să atingă de pe umerii mei cerul unde de mult fuseseră
uitați,
sau așa li se părea de bine ce păcatul gîngurea
în brațele lor,

fără să aibă un nume, frați
prin raiul plin de sînge și vorbe ce se rostogoleau
direct în sufletul meu care-și zidea pereții din ce în ce
mai înalți,

pînă cînd ecoul se-ngropa în cap
într-un hangar din care urma să scot cele mai grele care
alegorice,
de cele mai multe ori pînă la ușa bisericii
unde toate trebuiau lăsate afară, cizme pline de noroi
în prag,

drugi roși de funii la marginea gropii,

cînd sufletul vibra ca o purpură
deja eram pe jumătate mort, din el ieșeau unul
cîte unul

cei care au intrat în el cu picioarele grele ca plumbul,
ceilalți se uitau chiorîș, gata să lovească
în toaca de lemn dintre stern și meninge,
ca apoi să-i văd fugind disperați în altă parte a lumii,